

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Lesy České republiky, s. p.**, sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2013, č. j. 86391/ENV/12, 1791/570/12,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 4. 2013, č. j. 86391/ENV/12, 1791/570/12, a rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc ze dne 1. 8. 2012, č. j. ČIŽP/48/OOP/SR01/1116826.013/12/ODR, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladu řízení ve výši 3.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 8. 2012, č. j. ČIŽP/48/OOP/SR01/1116826.013/12/ODR. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“), jehož se právnická nebo fyzická osoba dopustí při výkonu podnikatelské činnosti tím, že nepostupuje tak, aby nedocházelo k nadbytečnému úhynu specifikovaných rostlin a živočichů. Skutkovou podstatu tohoto deliktu měl žalobce naplnit tím, že během výlovu rybníka „U dubu“ na pozemku parc. č. 1126/2, k. ú. Kobylá nad Vidnávkou způsobil úhyn stovek jedinců škeble říční.

Žalobce v žalobě tvrdí, že skutková podstata uvedeného deliktu nebyla naplněna, neboť nedošlo k úhynu dotčených živočichů v nadměrném rozsahu. Neurčitý právní pojem „nadměrný úhyn“ je dle žalobce třeba interpretovat s ohledem na ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ochraně přírody, dle něž se obecnou ochranou živočichů rozumí ochrana před zničením a poškozováním, které by mohly vést k ohrožení druhu na bytí nebo k jeho degeneraci, k narušení rozmnožovací schopnosti druhu, zániku populace druhu nebo zničení ekosystému, jehož je součástí. V případě škeblí říčních k takovému ohrožení jejich populace v důsledku žalobcova jednání nedošlo, a tedy se nejedná o nadměrný úhyn. Sám správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že důsledky žalobcova jednání mají pouze lokální charakter a nejsou nevratné. Žalobce na svou obranu uvádí, že zajistil převezení cca dvou až tří tisíc jedinců škeble říční do sousední vodní nádrže, přičemž nejméně 1.570 živých jedinců se zachovalo.

Závěr správního orgánu I. stupně, že úhynem části populace škeble mohlo dojít k jejímu ohrožení, je dle žalobce nepřezkoumatelný. Není totiž zřejmé, kolik škeblí mělo být zachráněno, aby jejich populace ohrožena nebyla. Pokud dle názoru správního orgánu I. stupně uhynuly stovky jedinců, přičemž žalobce zachránil řádově více, je pochybné, zda v důsledku činnosti žalobce mohlo dojít k ohrožení životaschopnosti lokální populace. Nadto žalobce upozorňuje, že ne všechny uhynulé škeble zemřely v důsledku poklesu hladiny vody v rybníce, ale dle prvostupňového rozhodnutí byly nalezeny i škeble prázdné a prasklé. Transfery škeble říční tedy žalobce zajistil, že k ohrožení jejich lokální populace nedošlo, přičemž závěr žalovaného, že k ohrožení dojít mohlo, neodpovídá skutkovému stavu. Závěry žalovaného odporují provedeným důkazům, zejména výsledkům rybářské stráže R. Š. a RNDr. M. Š.. Z pohledu těchto svědků bylo pro záchranu škeblí učiněno vše, co bylo v možnostech žalobce. Žalobce má tedy za to, že životaschopnost lokální populace škeblí zajistil, a správního deliktu se proto nedopustil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při úhynu stovek jedinců škeble říční mohlo dojít k ohrožení životaschopnosti populace, a tedy nadměrnému úhynu. Účelem dokazování v rámci správního řízení bylo zjistit, zda došlo k ohrožení životaschopnosti konkrétní populace škeble říční, a nikoliv škeble říční jako druhu obecně. Skutečnosti týkající se záchranných transferů provedených žalobcem žalovaný zohlednil při stanovení pokuty na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

Ze správního spisu plynou následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Dne 14. 11. 2011 vykonal správní orgán I. stupně na rybníku „U dubu“ inspekční šetření, z něhož vyplynulo, že po vypuštění rybníka se na jeho písčitém dně nacházelo cca 60 ks prázdných, prasklých nebo odumřelých škeblí. Dne 21. 11. 2011 byla provedena kontrola na místě, z níž vyplynulo, že v důsledku vypuštění rybníka bylo na jeho dně nalezeno cca 200-300 ks odumřelých škeblí říčních. Dle sdělení lesního správce bylo přeneseno 10-15 přepravek škeblí po cca 200 ks do sousedního rybníka, přičemž ponechány byly jen škeble prázdné a poškozené. Dle sdělení zoologa Agentury ochrany přírody a krajiny se nejednalo o škebli rybníčnou, která je zvláště chráněným druhem živočicha.

Žalobce ve vyjádření ze dne 23. 12. 2011 sdělil, že poté, co byl v rybníce zjištěn neobvyklý výskyt škeblí říčních, bylo po konzultaci se zoologem zjištěno, že se nejedná o chráněný druh, a následně byla učiněna přiměřená opatření k ochraně přírody a krajiny.

Nato dne 20. 1. 2012 správní orgán I. stupně zahájil proti žalobci správní řízení o uložení pokuty za správní delikt podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně

přírody, kterého se měl dopustit tím, že po vypuštění a výlovu rybníka „U dubu“ došlo na dně rybníka v období od 17. 10. 2011 do 14. 11. 2011 k úhynu řádově stovek jedinců škeble říční.

Z výpovědi svědka R. Š., který se výlovu rybníka účastnil, plyne, že součástí výlovu rybníka byl sběr škeblí ze dna rybníka, přičemž bylo do sousedního rybníka převezeno cca 15-20 „vaniček“ škeblí. Dle názoru svědka Š. učinil žalobce vše, co bylo pro záchranu škeblí možné. Někteří jedinci sice na dně rybníka zůstali, vylovit je však již pro bahnitost některých částí dna nebylo technicky možné.

Svědka RNDr. M. Š., CSc. vypověděl, že se výlovu též účastnil, a to cca hodinu před jeho zahájením. Ze studijních důvodů si pořizoval videozáznam dna rybníka. Zaznamenal výskyt několika ještě žijících škeblí. Svědka příjemně překvapilo, že účastníci výlovu po vypuštění rybníka začali škeble sbírat. Škeble byly sbírány přibližně devíti osobami, které se podílely na výlovu ryb. Škeblí se v rybníku dle svědka nacházely stovky, možná tisíce, přičemž šlo výhradně o dospělé jedince. Projevy žijících škeblí bylo minimum, otevřených škeblí též. Zavřené škeble dle názoru svědka byly schopny přežít mráz zahrabány v bahně i po delší dobu. Sesbírány byly stovky až tisíce škeblí. Součástí správního spisu je CD s videozáznamem pořízeným svědkem Š., na němž je zachyceno dno vypuštěného rybníka, na němž se nacházejí škeble, a následné sbírání škeblí do přepravek několika osobami.

Dne 23. 2. 2012 provedl správní orgán I. stupně ohledání na místě. Na okraji vodní hladiny bylo nalezeno devět skupin prázdných, téměř všech nepoškozených a stále ještě v zámcích spojených lastur škeblí. V těchto hromadách se celkem nacházelo cca 1880 jedinců škeblí. Nalezených životaschopných jedinců bylo cca 10.

Součástí správního spisu je CD předložené žalobcem, na němž je zachycena obsáhlá fotodokumentace přenášení škeblí v přeprávkách ve dnech 22. 3. 2012, 24. 3. 2012, 30. 3. 2012 a 31. 3. 2012.

Rozhodnutím ze dne 1. 8. 2012 správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 10.000,- Kč za správní delikt podle § 88 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně přírody, jehož se dopustil v období konec října a začátek listopadu 2011 tím, že nepostupoval tak, aby nedocházelo k nadbytečnému úhynu rostlin a živočichů podle § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody, když po vypuštění a výlovu rybníka „U dubu“ došlo na dně rybníka k úhynu stovek jedinců škeble říční, kterému bylo možno zabránit technicky a ekonomicky dostupnými prostředky.

Dle správního orgánu I. stupně opatření provedená žalobcem k záchraně populace škeble říční nebyla dostatečná, sběr škeblí měl být proveden také poveden opakovaně, týden až 14 dní po vypuštění rybníka. Žalobce však provedl sběr jen na části dna rybníka, a proto zde později byly nalezeny stovky uhynulých jedinců. Dle názoru správního orgánu I. stupně je třeba ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody vykládat tak, že žalobce měl postupovat tak, aby nedošlo k nadměrnému úhynu živočichů. Nadměrným úhynem však nelze rozumět pouze ohrožení populace určitého druhu, ale i prostý úhyn většího množství jedinců, kterému bylo možno zabránit. Přesto však správní orgán dospěl k závěru, že k ohrožení životaschopnosti populace dojít mohlo. Správní orgán I. stupně považoval za prokázané tvrzení žalobce, že cca 1570 jedinců škeble říční bylo přemístěno zpět z rybníka Nad dubem do rybníka U dubu, a tedy že tito jedinci byli zachráněni. Za polehčující okolnosti považoval správní orgán lokální dopad zásahu, nepředvídatelnost nastalé situace pro žalobce a operativní záchranu části populace škeble říční, která byla po opětovném napuštění do rybníka U dubu vrácena.

Odvolání žalobce proti uložení pokuty bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto. Žalovaný především uvedl, že předmětem správního řízení nebylo posuzování, zda byla ohrožena životaschopnost škeble říční jako druhu, ale pouze zda došlo k ohrožení životaschopnosti místní populace škeble říční. Dle názoru žalovaného nebylo možno ohrožení místní populace škeble říční vyloučit. Kvůli množství uhynulých škeblí nebylo možno přesně určit jejich počet, avšak ze shromážděných podkladů měl žalovaný za prokázané, že většina uhynulých škeblí byla důsledkem vypuštění rybníka žalobcem. Ačkoliv byl postup žalobce ohledně záchrany některých jedinců vyhodnocen jako polehčující okolnost, došlo k úhynu jedinců, které žalobce mohl za použití adekvátních technických a ekonomických prostředků zachránit.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, a věc posoudil následovně.

Podle § 88 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně přírody lze uložit „*pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že ... nepostupuje tak, aby nedocházelo k nadbytečnému úhynu rostlin a živočichů podle § 5 odst. 3, nedovoleně sbírá nebo poškozuje zvláště chráněné nerosty*“. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody stanoví, že „*[f]yzické a právnické osoby jsou povinny při provádění zemědělských, lesnických a stavebních prací, při vodohospodářských úpravách, v dopravě a energetice postupovat tak, aby nedocházelo k nadměrnému úhynu rostlin a zraňování nebo úhynu živočichů nebo ničení jejich biotopů, kterému lze zabránit technicky i ekonomicky dostupnými prostředky*“.

Pro posouzení této věci je stěžejní výklad neurčitého právního pojmu „nadbytečný úhyn“ živočichů, přičemž na základě výslovného odkazu na § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody ve skutkové podstatě správního deliktu lze předpokládat, že nadměrným a nadbytečným úhynem zákonodárce myslel totéž, pouze se dopustil legislativní nedůslednosti. Žalobce odkázal na komentář k § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody, v němž je daný pojem vyložen následovně: „*Nadměrný úhyn a zraňování je nezbytné posuzovat v souvislosti s požadavky obecné ochrany druhů rostlin a živočichů danými ustanovením § 5 odst. 1, tj. je za něj třeba považovat takový úhyn, který by mohl vést k ohrožení životaschopnosti populací těchto druhů. Záleží ovšem vždy na posouzení konkrétní situace v místě a na stavu místních populací jednotlivých druhů ovlivněných konkrétními postupy a činnostmi.*“ (Vopálková, A. In: Miko, L. a kol.: *Zákon o ochraně přírody a krajiny*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 104). Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se s tímto výkladem ztotožnil, když uvedl, že předmětem řízení bylo posouzení, zda žalobce ohrozil životaschopnost místní populace škeble říční.

Soud pojem nadměrného, respektive nadbytečného úhynu živočichů vyložil následovně. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody je třeba vykládat v kontextu § 5 odst. 1 téhož zákona, který stanoví kritéria obecné ochrany živočichů: „*Všechny druhy rostlin a živočichů jsou chráněny před zničením, poškozováním, sběrem či odchycem, který vede nebo by mohl vést k ohrožení těchto druhů na bytí nebo k jejich degeneraci, k narušení rozmnožovacích schopností druhů, zániku populace druhů nebo zničení ekosystému, jehož jsou součástí.*“ Je tedy zřejmé, že druhy, které nejsou zvláště chráněné, jako například škeble říční, obecně podléhají ochraně pouze v té míře, že nesmí dojít k ohrožení druhu samotného, narušení jeho rozmnožovacích schopností či zániku populace nebo biotopu výskytu v rozsahu dotčeného místa výskytu živočichů nebo rostlin. Je-li zároveň osobám vykonávajícím určité hospodářské činnosti stanovena povinnost bránit nadměrnému úhynu živočichů, kterému lze

zabránit technicky a ekonomicky dostupnými prostředky, nelze nadměrným úhynem rozumět jakýkoliv úhyn, kterému je možno zabránit. Znakem deliktu dle § 88 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně přírody je tak nejen skutkové zjištění o úhynu rostlin nebo živočichů způsobeného činností odpovědné osoby, který má vliv na populaci daného druhu v dotčené lokalitě, ale také odpovídající omisivní jednání odpovědné osoby, které by jinak zabránilo úhynu daného druhu rostlin nebo živočichů.

Je třeba vždy na základě individuálních okolností daného případu zkoumat, zda je, při poměření negativních následků úhynu živočichů na straně jedné a případných nákladů na zabránění tomuto úhynu na straně druhé, namístě učinit závěr, že se jednalo o úhyn nadměrný. Pokud osoba provozující hospodářské činnosti uvedené v § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody učiní taková opatření, která jsou schopná zamezit ohrožení životaschopnosti místní populace určitého živočicha, nezpůsobí nadměrný, respektive nadbytečný úhyn živočichů, přestože došlo k úhynu jednotlivých živočichů. Jestliže správní orgán učinil závěr o ohrožení populace v dotčené lokalitě výskytu, musí být takový závěr odůvodněn v tom smyslu, že musí být postaveno najisto, že zjištěný počet uhynulých živočichů způsobuje ohrožení životaschopnosti populace jako takové.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že nadbytečný úhyn ve smyslu § 88 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně přírody v daném případě žalovaný spatřuje v úhynu stovek škeblí, kterému mohl žalobce zabránit opakovaným sběrem škeblí po týdnu až 14 dnech po výlovu, takovému vymezení deliktního jednání odpovídá skutková věta rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále správní orgán přihlédl jako k polehčující okolnosti ke skutečnosti, že žalobce přenesl značné množství ohrožených živočichů na bezpečné místo a tím umožnil obnovu původní populace, byť po delším časovém období, jako další polehčující okolnost hodnotil, že nebyl podstatně změněn charakter lokality, a lze tak předpokládat, že dotčená lokalita bude předmětným druhem využívána i nadále. Zároveň však správní orgán I. st. na str. 15 rozhodnutí při hodnocení přitěžujících okolností konstatoval, že vypuštěním rybníka (vyschnutím a vymrznutím, zmenšením zátopové plochy dna) ve spojení s úhynem části populace mohlo dojít k ohrožení životaschopnosti populace, neboť byly vypuštěním rybníka změněny a omezeny podmínky pro přirozený rozvoj nejen škeblí, ale i jiných druhů, které jsou potravou škeblí nebo jsou jinak součástí životního cyklu škeble. Správní orgán tak potvrdil závěr inspekce, že v důsledku úhynu „stovek jedinců škeble říční nelze vyloučit, že opravdu mohlo dojít k ohrožení životaschopnosti populace“.

Žalovaný k odvolací námitce o výkladu pojmu „nadměrného úhynu“ a prokázání ohrožení životaschopnosti populace v rozhodnutí pouze uvedl, že k ohrožení (nikoli zániku) životaschopnosti populace (např. narušení rozmnožovacích schopností) dojít mohlo. Konstatoval, že závěr inspekce o skutečnosti, že mohlo dojít k ohrožení životaschopnosti populace, protože „nelze vyloučit, že ve spojení s vyschnutím a vymrznutím rybníka došlo k ohrožení životaschopnosti populace škeble říční ...“ je správný. Dále žalovaný věnoval pozornost zejména skutkovému zjištění o rozsahu a příčině úhynu škeblí.

Soud považuje odůvodnění žalovaného, jakož i odůvodnění inspekce za nedostatečné. Úvahy správního orgánu I. st. jsou natolik obecné, že postupem správního orgánu bylo odepřeno žalobci právo účinně namítat nesprávnost skutkových závěrů správního orgánu o ohrožení životaschopnosti populace a z toho plynoucí povinnost žalobce přijmout opatření předcházející takovému ohrožení. Žalovaný vadu neurčitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodstranil, naopak míru obecnosti odůvodnění závěru o nadměrném zásahu absencí jakýchkoliv úvah dále umocnil, jestliže v rozhodnutí pouze uvedl,

že k ohrožení životaschopnosti populace (např. narušení rozmnožovacích schopností) dojít mohlo.

Z rozhodnutí tak není zřejmé, o jaké úvahy žalovaný tento závěr opírá. Samotná skutečnost, že uhynulých jedinců byly „stovky“, nesvědčí o ohrožení životaschopnosti populace za situace, kdy žalobce více než 1500 jedinců zachránil před úhynem transferem do sousedního rybníka a následně je po napuštění rybníka vrátil zpět. I v případě, že by počet uhynulých jedinců odpovídal srovnatelnému počtu přeživších, potom je na správním orgánu, aby uvedl dostatečně přesvědčivé důvody, pro které shledává přeživší populaci v počtu 1500 jedinců škeble říční umístěnou ve znovu napuštěném rybníku za populaci, jejíž životaschopnost je ohrožena. Pokud rozhodným kritériem pro závěr o ohrožení životaschopnosti populace škeblí není pouze množství uhynulých jedinců, ale také následky vypuštění rybníka (*vyschnutí a vymrznutí rybníka*), potom je na správním orgánu, aby možný negativní, resp. omezený vývoj populace v dané lokalitě opřel o relevantní skutečnosti takový závěr odůvodňující. Konstatování, že početnost populace je přímo úměrná stavu vodního ekosystému, hospodaření, zarybnění a predaci, je natolik obecné, že jej lze vztáhnout k jakémukoliv zásahu do četnosti populace kteréhokoli druhu bez ohledu na místo výskytu. V této souvislosti soud opět připomíná, že slovní spojení „nadbytečným úhyn“ podle ust. § 88 odst. 2 písm. i) zákona o ochraně přírody nelze chápat jako početně jakýkoliv úhyn, ale nadbytečným se stane tehdy, pokud je vzhledem ke všem okolnostem postaveno najisto, že jde o takový úhyn živočichů, v důsledku kterého dojde k ohrožení životaschopnosti dané populace živočichů, které lze vyložit jako **„ohrožení těchto druhů na bytí nebo k jejich degeneraci, k narušení rozmnožovacích schopností druhů, zániku populace druhů nebo zničení ekosystému, jehož jsou součástí.“**

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je mimo jiné takové rozhodnutí, které nelze považovat za dostatečně odůvodněné vzhledem k požadavkům zákona. Z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, na základě jakých konkrétních údajů o vývoji druhu škeble říční ve vztahu ke skutkovému zjištění v daném místě byla ohrožena životaschopnost, resp. degenerace nebo rozmnožovací schopnost dotčené populace. Žalovaný ve svém rozhodnutí vadu neurčitosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nijak neodstranil, naopak míru obecnosti odůvodnění závěru o nadměrném zásahu absencí jakýchkoli úvah dále umocnil.

Z výše uvedených důvodů soud napadená rozhodnutí správních orgánů zrušil bez nařízení jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost. V dalším řízení bude správní orgán povinen konkretizovat na základě, jakých konkrétních okolností dovozuje ohrožení životaschopnosti dané populace, což úzce souvisí i s materiálním znakem deliktu, tedy se společenskou škodlivostí tvrzeného deliktního jednání žalobce.

Žalobce byl v řízení úspěšný, proto mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Kromě zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč jiné náklady žalobci nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová